

GHOST 5: OPGØR

Tekst © 2018 Bjarke Schjødt Larsen og Forlaget Alvilda, København

Illustrationer © 2018 Andreas Erstling og Forlaget Alvilda, København

Grafisk tilrettelæggelse: Kat·Art

Bogen er sat med Times New Roman

Trykt 2018 i Slovenien

1. udgave, 1. oplag

ISBN: 978-87-415-0492-6

www.alvilda.dk

www.bjarkeschjodtlarsen.dk

Bjarke Schjødt Larsen

OPGØR

Illustreret af Andreas Erstling

MIT NAVN ER DANNY

Min far er i fængsel for et mord, han ikke har begået. Men jeg skal nok få ham frikendt. Jeg har en dragt, der kan gøre mig usynlig, og så længe den er min, har jeg stadig håb.

Jeg ved, at det er Staal Industri – det firma, min far engang arbejdede for – der har noget med mordet at gøre. Det er dem, der har opfundet min dragt og andre ting, som byens superskurke bruger.

Skurkenes chef, Morten Staal, har en film, der kan bevise min fars uskyld. Jeg må for alt i verden få fat i den, så min far kan blive fri. Imens bekæmper jeg skurkene i byen – de har ikke en chance mod mig.

Staals plan er at sælge en masse chips til mobiltelefoner. Små plader, man sætter fast i nakken, og som kan styre folks tanker. Jeg har svoret at stoppe ham, men han er på sporet af mig – og nu går han også efter dem, jeg holder af. Min lillesøster Darla ligger på hospitalet, skudt af Staals håndlanger.

Så jeg har svoret hævn. Staal må stoppes!

Jeg er et spøgelse, der passer på dem, der fortjener det. Jeg kommer ind overalt. Du ser mig ikke.

Jeg er superhelten GHOST.

I FÆNGSEL

Det føles underligt – det er den eneste tanke, der går gennem mit hoved. Jeg er lige brudt ind i et fængsel. Lige siden jeg fik fat i dragten, der gjorde mig til GHOST, har jeg drømt om netop det. Drømt om at bryde ind i fængslet og tage far med ud.

Det har jeg ikke tænkt mig at gøre nu.

Hvor meget det end piner mig, så er det ikke det, en superhelt ville gøre. Ikke nu, hvor jeg er så tæt på at bevise hans uskyld. Og han er også bedre beskyttet herinde. Staal ville aldrig turde gå amok i et fængsel.

Jeg stopper op, da jeg når til fars celle. Han sidder ved et lille bord med hænderne samlet. Han har papir og blyant liggende foran sig.

Jeg bliver synlig, og han vender sig bange om mod mig: "DIG!"

Han kommer på benene med næverne hævet, klar til kamp.

Jeg fjerner hætte og maske. Han sænker hænderne, ser bare på mig.

”Danny.”

”Far.”

”Hvordan er du ...?” stammer han. ”Darla, hun er blevet skudt ... Den dragt, det er den, fra da jeg blev anholdt.”

”Det er en lang historie,” mumler jeg og undviger hans blik.

”Jeg skal ikke noget,” siger han. Jeg kommer til at smile. Ganske kort. Selvfølgelig skal han ikke noget. Så tænker jeg på Darla igen. Darla, der ligger på hospitalet, skudt i brystet af en psykopat.

Han sætter sig på stolen, og jeg på hans seng tæt ved. Så begynder jeg at fortælle. Om, hvordan jeg fik dragten, om Kontrolløren og Staal. Om videoen af far og manden i min dragt. Jeg fortæller det hele, og far lytter. Jeg skulle have talt med ham for lang tid siden.

Undervejs holder han om mig, når jeg græder. Jeg holder om ham, når han græder. Det burde ikke være sådan her, men sådan er det.

Så rejser jeg mig. ”Jeg må tilbage.”

Han nikker. ”Der er ikke andet, du kan gøre?”

Jeg ryster på hovedet.

”Gå til politiet, Danny. Vis dem dragten, fortæl alt det, du ved ... De må forstå dig.”

”Staal har dem i sin hule hånd,” siger jeg og tager masken på. ”Han fylder dem med løgn. Jeg er nødt til at gøre det her. Ellers ender det aldrig.”

”Bare du ikke gør noget, du vil fortryde.”

Jeg ved, hvad han mener. Mord. At jeg slår Staal ihjel. Jeg har overvejet det. Bare at stikke hånden ind i hans krop, gribe om hans hjerte og stoppe det.

”Jeg vil afsløre ham. Jeg vil stoppe ham, og jeg vil have dig frikendt. Han skal i fængsel for sine forbrydelser.”

Med hættten over hovedet vender jeg mig mod væggen og er klar til at forlade cellen.

”Lov mig, at du passer på dig selv,” siger far så, mens jeg er halvvejs gennem væggen. ”Jeg vil ikke miste to børn.”

Jeg når ikke at svare ham, før jeg flyver mod himlen og tilbage mod byen. Forhåbentlig har han stadig begge sine børn, når dagen er ovre. Og sin frihed.

FORGE MEDIUM

Jeg ankommer til hospitalet, hvor jeg finder et tomt lagerrum. Hurtigt klæder jeg om og bliver til Danny igen. Så trækker jeg hættten på min trøje godt op om hovedet, inden jeg lister mig ud.

Det tager ikke lang tid at finde den etage, Darla er på. Khalid sidder på en stol uden for stuen, og han rejser sig, da han ser mig. Han skal til at sige noget, da jeg holder en finger op foran munden. Han nikker. Armen er blevet forbundet, efter at Hyænen skød ham. Nu sidder han her og beskytter Darla for mig.

”Noget nyt?” spørger jeg. Han ryster på hovedet.

Godt. Intet nyt er godt nyt.

”Der er en del læger på arbejde, men der er også nok at se til. Især her efter angrebet på byen.”

Jeg bider mig i læben. Angrebet på byen. Jeg ville ønske, jeg kunne sige, at jeg havde glemt alt om det. Om,

hvordan Staal brugte sine chips til at styre tankerne hos en masse rockere og fik dem til at smadre alt omkring sig. Men jeg kan ikke tænke på det lige nu. Ikke nu, hvor Darla ligger på en stue med slanger, der fører ud af og ind i kroppen, mens hun kæmper for at holde sig selv i live.

”Danny, de er alle sammen derinde. Gitte og Poul ...”

”Jeg skal lige have overstået noget,” siger jeg og finder mobil og oplader frem fra min taske. Jeg sætter opladeren i kontakten og venter, til mobilen kan tænde igen.

Jeg kan fornemme, at Khalid vil protestere, men så kommer på bedre tanker. ”Kan jeg hjælpe med noget?”

”Det gør du allerede,” siger jeg og åbner en sms. ”Du er her. Du passer på dem.”

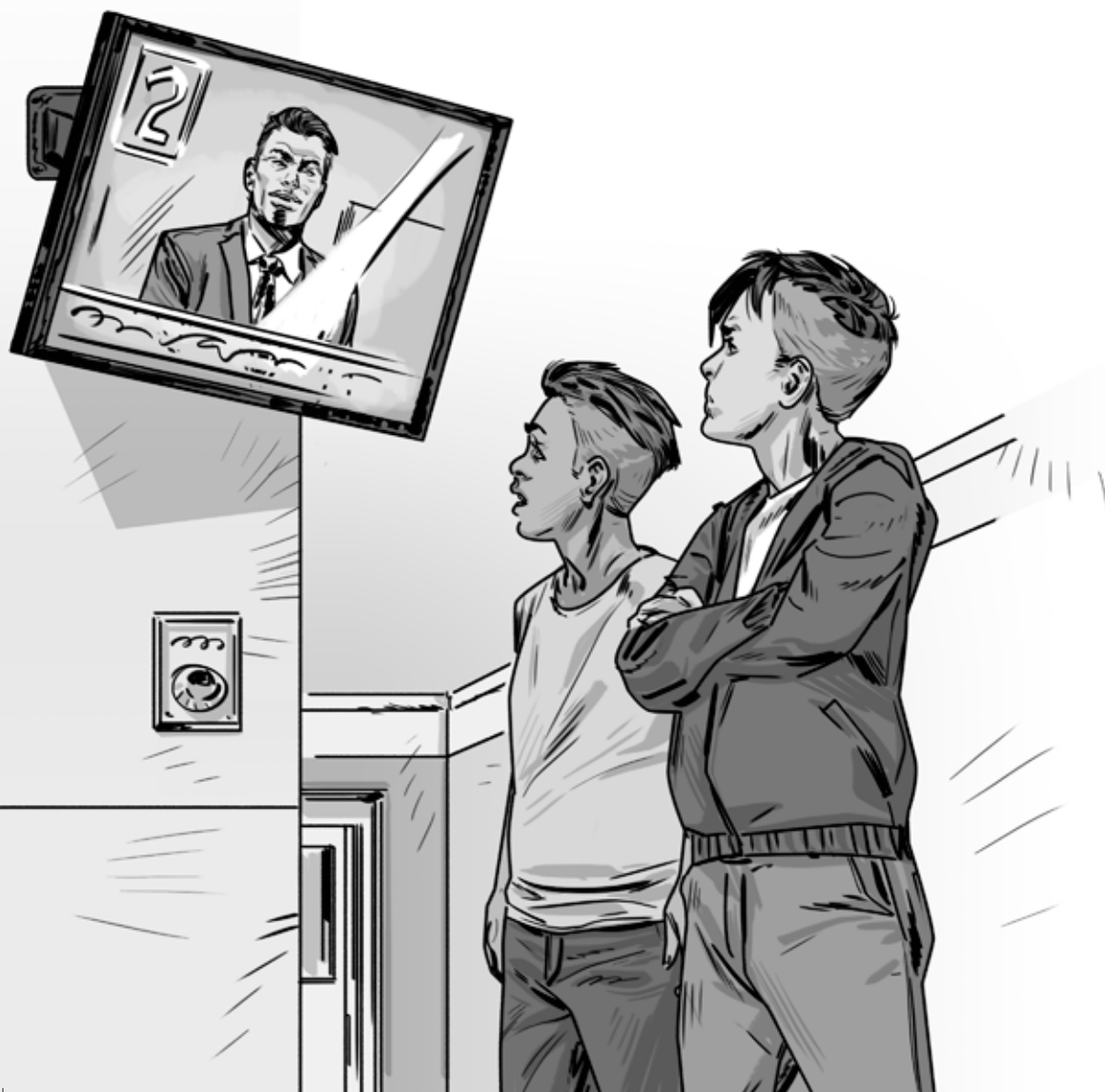
Jeg finder Malous nummer på mobilen og sender sms'en. Den er ret simpel. SOS, og hvor hun kan møde mig. Jeg får brug for al den hjælp, jeg kan skaffe, hvis det her skal lykkes.

”Jeg ville bare ønske, at jeg kunne gøre mere ...” prøver Khalid. Jeg rejser mig og lægger hånden på hans skulder.

”Det hele ordner sig, okay?” siger jeg og beder til, at jeg har ret. ”Snart er det hele ovre.”

”Du lyder så selvs...” Vi bliver begge afbrudt af et tv på gangen, der viser en reklame:

”Staal Industri præsenterer Forge Medium ...” Den lille film viser, hvordan ens mobil, tv og øvrige digitale liv bliver kædet sammen via en chip, man kan sætte i nakken.

”Allerede en million solgt – og kan snart købes i udlandet!”

”Cool,” mumler Khalid, og jeg glemmer, hvor lidt han ved om det hele.

”De kan forvandle folk til viljeløse zombier,” svarer jeg.

”Okay, ikke-cool så.” Han ser på mig. ”Er det ham, du går efter? Staal?”

Jeg nikker.

”Jeg har bare altid set ham som en good guy, du ved? Giver byen en zoologisk have, redder landets økonomi – og så alle de gode ting, de siger om ham.”

”Det er det perfekte dække,” siger jeg. ”Han er en skurk hele vejen igennem.”

Khalid når ikke at svare, før en alarm lyder. Jeg rejser mig hurtigt for at finde ud af, hvor lyden kommer fra. Den hær af læger og sygeplejersker, der kommer løbende, bekræfter min værste frygt.

De løber ind på Darlas stue.

DARLAS LIV

Jeg får mobilen ud af opladeren og løber med. Poul og Gitte bliver vist ud af stuen, mens lægerne stimler sammen om Darlas seng.

”Hvad sker der?” spørger jeg og forsøger at mase mig ind i mængden. Poul griber fat i mig. Vi har ikke set hinanden, siden vi fandt Darla.

”Danny. Lad dem gøre deres arbejde. For Darlas skyld.”

”Du fatter det ikke, jeg bliver nødt til det ...” råber jeg og prøver at komme fri.

”Danny. De prøver at redde hende!” siger han og holder mig fast. Jeg slår, prøver at komme fri. Så giver jeg op. Han har jo ret. Jeg tørrer mine øjne i ærmet, mens vi gør plads, så lægerne kan køre Darlas seng ud.

”OR 4!” siger en læge højt, og en sygeplejerske løber hen til en dame ved en skranke. Jeg har set nok lægeserier

til at vide, hvad OR står for. Darla skal opereres. Noget er galt.

”Det er ikke sådan her, det skal være,” mumler jeg. Endelig slipper jeg fri af Pouls greb.

”Danny,” siger Poul. ”Bliv her. For din fars skyld, for vores skyld. For Darla.”

”Jeg gør det her for jeres skyld,” siger jeg og vender mig mod Khalid. Han står med min taske i hånden. Jeg river den ud af hænderne på ham. ”For at I ikke længere skal være i fare.”

Så skynder jeg mig ned ad gangen og væk. De følger ikke efter mig. Råber ikke noget. Poul har efterhånden indset, at det ikke virker.

At der bare er ting, jeg bliver nødt til at gøre.

Jeg trykker på knappen til elevatoren. Kort efter glider dørene til side, og jeg går ind i det lille rum. Da dørene lukker i, og jeg er alene, trykker jeg på nødstop-knappen. Så klæder jeg om til GHOST. Et blik på mobilen fortæller mig, at Malou har svaret. Hun er på vej.

Jeg gør mig usynlig og forlader elevatoren. Jeg flyver langsomt op gennem bygningen mod taget. På vejen opdager jeg to betjente, der står og holder vagt foran en stue. Lydløst bevæger jeg mig forbi betjentene, der ikke ænser mig, og ind på stuen. Jeg vender mig mod sengen,

hvor en monitor holder øje med hjerterytmen, og væske fra et drop løber ned i armen på ham, der ligger der.

Jeg genkender ham, selvom ansigtet er dækket af forbindinger. Det er ham, der skød Darla. Staals lejemorder.

Hyænen.

